

Dels joves el futur. Dels joves la

Revolució

Òrgan Central dels Col·lectius de Joves Comunistes de Catalunya

"Dime con quién
andas y te diré
go home"

Mario Benedetti

Núm. 1 Segona Etapa

Del 18 d'octubre de 1995 al 22 de novembre de 1995

Reapareix la revista de la Joventut Comunista a Catalunya

Estàs llegint el primer número (de la segona època) de *Revolució* (Òrgan Central dels Col·lectius de Joves Comunistes). Per diversos motius, durant un temps no ha estat publicat. L'aparició d'aquest primer número reflecteix l'avenç de la joventut comunista en grau d'organització i treball. El *Revolució* pretén ésser una eina més per consolidar la lluita dels joves pels seus drets (treball digne, ensenyament públic i de qualitat, no etnocèntric ni sexista, dret a un habitatge accessible, dret a viure en una societat ecològicament sostenible, on no es discrimini a ningú per la seva ètnia, sexe, ideologia o opció sexual). És un quadern fet per joves i adreçat a la gent jove, per tal d'obrir un nou espai de debat a totes les opinions que tenen voluntat de trencar amb l'hegemonia social, econòmica, política i cultural de les dretes a Catalunya, i que, des de l'òptica transformadora, es plantegen una alternativa a l'actual model de societat internacional. Una alternativa entesa com a oposició a tot un seguit de valors que fan de la societat actual, una societat individualista, profundament insolidària i alienant, que perpetua l'explotació de la persona per la persona. Volem potenciar el qüestionament de l'actual sistema i la seva crítica, car facilita les condicions òptimes perquè sorgeixin brots de intolerància i de feixisme. Tornant al que hem esmentat abans en referència a la participació, volem que *Revolució* esdevingui un punt de trobada de diferents parers, conviccions i punts de vista, que discuteixin amb una visió plural i gens dogmàtica. També, aspirem a aportar més elements de reflexió als temes que centren l'atenció de la gent jove.

Solidaritat (pàg. II)

Estudiants (pàg. III)

Treball (pàg. IV)

Diumenge 22 d'octubre
VI aniversari de l'accident de Vandellòs I

Tren ecologista antinuclear. Concentració i festa davant la central
Preu d'anada i tornada: 1.500 pts.

Una experiencia solidaria

Jóvenes de los CJC y de la Secretaría de Joves de CC OO organizaron una brigada de trabajo, en la construcción, que se trasladó a Cuba el pasado verano. Juanjo explica la experiencia y apunta valoraciones sobre la misma que puedan servir para nuevas propuestas de trabajo solidario en el futuro.

Juanjo Nogales

La brigada al Barrio de Los Sitios, en Centro Habana, surge a partir de un proyecto de cooperación alcanzado entre la Fundació Pau i Solidaritat y la Fundación Pablo Milanés. Este proyecto, a pesar de haberse llevado a cabo, no llegó a cuajar con la Fundación Pablo Milanés y lo asumí como contraparte el Poder Popular de Centro Habana.

El objetivo del proyecto era la reconstrucción y adaptación de un local donado por el Poder Popular, para crear un centro multidisciplinario que, digamos es lo que aquí podemos llamar un casal de joves. Desde la Secretaría de Joves de CC OO se asumió la organización de una brigada para reconstruir el local conjuntamente con la

empresa de construcción cubana ECOA-24. Después de muchas vicisitudes, conseguimos que la brigada se llevara a cabo.

Toda esta movida, y gracias al incondicional apoyo y buen trabajo de compañeros que mantendremos también en el anonimato, se le da la vuelta a la historia y nos reconvertimos en una brigada de animación socio-cultural, para empezar a trabajar con los compañeros de cultura del barrio y dinamizar así el centro.

Comenzamos a trabajar para definir el proyecto de la brigada, las actividades a desarrollar y cómo íbamos a financiar el material. También, y por parte de los compañeros de Pau i Solidaritat hicimos unos cursos de sensibilización a la solidaridad con los países del Tercer Mundo. Este taller consiguió que las personas que apenas nos conocíamos nos cohesionáramos en la brigada, de forma que cada uno encontramos nuestro espacio de trabajo. Los compromisos fueron cumplidos con rigurosidad y el ambiente cada día era más grato. Nos permitió, también, tener una buena comunicación entre nosotros, cosa que fue bastante bien a la hora de enfrentarse a los problemas que presenta una brigada de este tipo y que, además, es brigada piloto. Las decisiones se puede decir que fueron muy ágiles y operativas, a

pesar que siempre buscábamos el consenso.

La financiación del material fue a través de donaciones de organizaciones, empresas y colegios por una parte, y de chiringuitos de bebida y comida en fiestas por otra. Así, en un par de meses conseguimos financiar todo el material de la brigada y pudimos hacer una buena entrega para la Casa de Cultura de Centro Habana.

Una vez en La Habana, nos encontramos con que el local no había sido restaurado. La verdad es que después de toda la aventura alucinamos mucho, pero resulta que al no entrar material de construcción, las casas de Centro

Habana, cuando llueve y sale el sol al poco rato, se abomban y se caen como si fuesen de cartón piedra. Entonces,

resulta que hay que reubicar a todas las familias afectadas. La Casa Cuba, que por cierto, es como se va a llamar el centro multidisciplinario, tiene en la parte de arriba una ciudadela con un montón de familias que viven hacinadas y que habría que reubicar el tiempo que duren las obras. La idea es que no vuelvan todas porque las condiciones del edificio son para menos de la mitad de personas que vive allí actualmente.

Las prioridades del Municipio pasan en estos momentos por asegurar las casas a todos los afectados por los derrumbes.

Nos hicieron un gran recibimiento, nos ubicaron en casas de cubanos, fiestecilla nocturna y, ya al siguiente día empezamos a poner en común nuestras propuestas con la de los compañeros del Poder Popular y la Casa de la Cultura.

La Casa de Cultura de Centro Habana nos preparó una fiesta inaugural de los talleres con varios grupos del barrio como *Las Teresitas* o *El Tormento de Los Sitios*, nombre muy apropiado, ya que está formado

Centroamérica, y especialmente Nicaragua, al igual que Cuba, han sido lugares de destino de las brigadas solidarias durante los últimos quince años.

por niños que hacen percusión con instrumentos fabricados por ellos mismos y, que cuando sonaban no sólo se nos escapaban los pies al ritmo, sino que también la sonrisa de no creerte lo *currado* que lo tenían. La verdad es que

con esta fiesta nos asustamos un *mogollón*. Los grupos, que la mayoría eran niños, tenían una calidad increíble, y podías entrever el impresionante tejido cultural y social que tiene la sociedad cubana y, también la falta de recursos

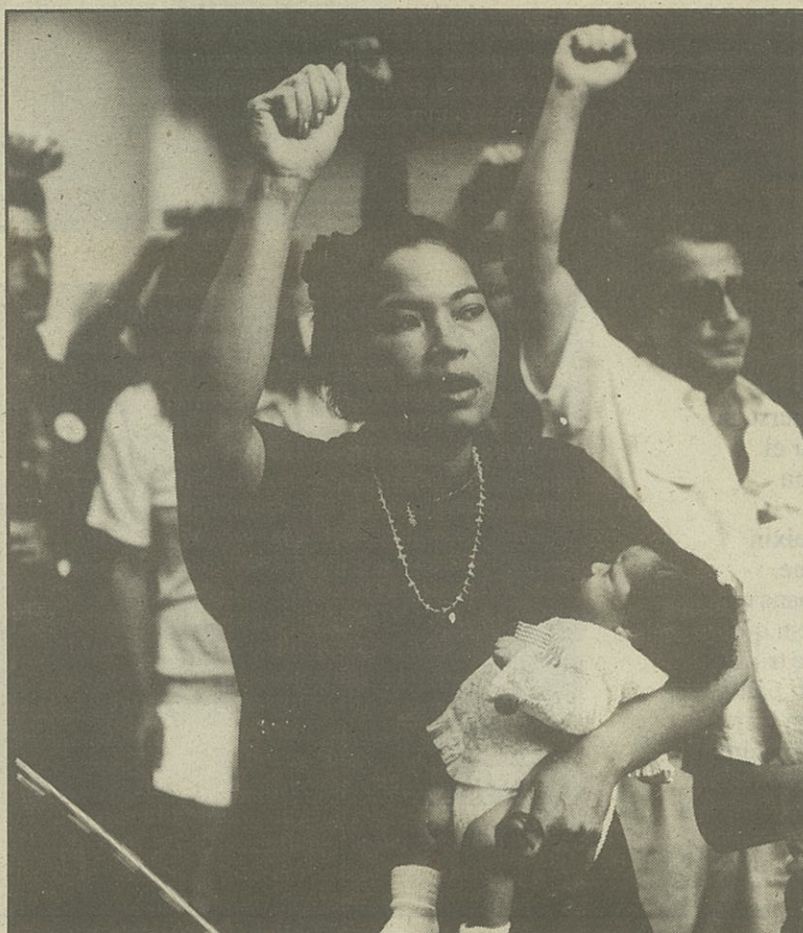
que padecen. Es sorprendente como se lo ingeniaban para hacer cualquier actividad sin poder cubrir ni siquiera los mínimos, ahora que, lo que si sobra es imaginación y alegría en el trabajo.

Los talleres se desarrollaron durante 15 días y el intercambio fue brutal. Esperamos haber aportado nuestro granito de arena a esa sociedad que lucha contra corriente por un mundo mejor para todos. Las actividades fueron de danza, música, malabares, grafitismo, gimcanas, literatura y artes plásticas. Todos ellos con una parte cubana y otra catalana. Al finalizar montamos una fiesta donde los niños cubanos bailaron danzas catalanas, se expusieron los trabajos por talleres, hubieron actuaciones de baile y teatro, y como no, el famoso payaso Fidiriki de Sabadell.

La conclusión personal que saco es la de continuar luchando en mi lugar y por mi pueblo. Sé que el trabajo local no es el mismo sino se tiene una perspectiva global del mundo en que vivimos. La solidaridad internacionalista es un valor que forma al comunista y que da el empuje para continuar trabajando por la liberación y emancipación de los pueblos. Por la transformación social y la erradicación total del capitalismo.

Hasta que no sea así, pienso que no podré ser comunista.

Juanjo Nogales es miembro de los CJC de Nou Barris

La solidaridad ayuda también a transformar la realidad más inmediata

Atenció!

Com vols que sigui la *Revolució*?

Quins continguts t'agradaria que tingués?

No et tallis! i si tens
idees trucan's
(telf.: 318 42 82, 318 45
50, demana per CJC o
Avant)

Passat, present i futur del moviment estudiantil

David Rodríguez Albert

Diuen que no són bons temps per al moviment estudiantil. El predomini del pensament conservador influeix sobre els i les joves. La política universitària dominant (reforma dels plans d'estudis, augment de taxes, enduriment de les normes de permanència, dispersió del campus...) dificulten l'acció dins la universitat. Tot això és cert. Però també és cert que, ara mateix, els i les estudiants tenim tants o més motius per mobilitzar-nos que en el passat; tant si ens centrem en temes universitaris com si analitzem les problemàtiques socials.

Pel que fa als temes universitaris, més amunt hem esmentat algunes de les mesures polítiques que es porten a terme darrerament, amb els objectius de privatitzar i elititzar progressivament les universitats públiques, a més de debilitar el moviment estudiantil. L'AEP-ACE ja lluita fa temps contra aquestes polítiques i, encara que moltes vegades excedeixen de la competència dels òrgans de govern de la Universitat, hem assolit grans èxits, com ara: la contenció de les taxes en termes reals, donat que aquestes no augmenten per sobre l'IPC; la flexibilització de la Normativa de Permanència de la UB, malgrat la postura decidida del Consell Social a mantenir-la inalterable.

Aquestes dues millores s'han

assolit gràcies sobretot a les mobilitzacions que vam encapçal·lar, dutes a terme a finals del curs 92-93 i inicis del 93-94. Això demostra que el moviment estudiantil encara té força per influir sobre la política dominant.

De cara al futur, encara tenim moltes coses a canviar, de les quals podem esmentar les següents: la discriminació pressupostària entre universitats públiques catalanes. L'any anterior, el Claustre de la UB, per iniciativa de l'AEP-ACE, ja es va posicionar en contra d'això. Aquest any, si es torna a repetir la situació, a més de continuar amb la nostra campanya *no volem privatitzar la universitat*, és molt possible que proposem mobilitzacions al respecte, donat que aquest és l'únic llenguatge que entén la nostra Administració; la introducció d'uns criteris objectius de finançament universitari; la modificació de les normes de permanència a la resta de universitats catalanes; la revisió crítica dels actuals plans d'estudis. Això comporta tant l'anàlisi de les causes del fracàs de molts d'aquests plans, com la reforma de molts dels seus continguts.

Si ens centrem en temes socials, és on més podem comprovar la crisi del moviment estudiantil, sobretot si el comparem amb altres moments històrics que tothom recorda. Malgrat aquesta crisi, s'han produït dues mo-

bilitzacions importants: la reivindicació del 0,7% i la vaga general del 27 de gener, on els i les estudiants vam participar activament.

Respecte al futur no podem descartar noves mobilitzacions. Ara mateix, l'AEP-ACE està treballant sobretot en dues *mogudes* importants a nivell social: la campanya contra les proves nuclears al Pacífic Sud, apart d'enganxar cartells a les universitats i de participar a la *mani* de l'1 d'octubre, s'estan recollint signatures per portar-les als claustres de les diferents universitats i aconseguir un posicionament d'aquestes; la participació en la Conferència Mediterrània Alternativa, on tenim la voluntat d'organitzar un taller sobre moviment estudiantil, en el qual compartirem experiències amb altres associacions de les dues riberes de la Mediterrània.

Apart de tot això, la nostra revista *El Queixal* és un vehicle

de difusió de tot tipus de moviments i campanyes alternatives.

Un dels objectius prioritaris que ara tenim és precisament el de mobilitzar al major part possible de l'alumnat de universitat i ensenyament mitjà. Per aconseguir això, cal realitzar transformacions radicals en la política universitària actual, amb la finalitat de facilitar més la participació. El fet que aquestes polítiques (privatitzar la Universi-

tat i dificultar la participació) formin part integrant d'un conjunt més ampli caracteritzat per l'ofensiva neoliberal, ens mostra una vegada més la necessària connexió entre les temes universitaris i socials. És necessari que continuem treballant en tots dos sentits.

David Rodríguez Albert es membre de l'AEP-ACE

Democratitzar l'ensenyament mitjà

Raúl Muñoz/Laura García

La Joventut Comunista pensem que l'actual sistema educatiu és molt deficient en diversos punts. El primer fora que les escoles no són enterament gratuïtes, perquè el material escolar (llibres, llapis, llibretes, etc...) en no ser de franc qui no pot accedir-hi.

Neguem que l'ensenyament mitjà visqui aliè al sistema capitalista, un exemple que cal remarcar és que els alumnes en la majoria de les escoles no aprenen valors com la solidaritat, la companyonia, les ganes de lluitar contra les injustícies de la vida, etc...

El punt més greu és la falta de democràcia a l'ensenyament. D'una manera molt general citarem algunes deficiències que cal que desapareguin: tot tipus de pagament; haurien d'haver molts més centres universitaris i d'aquesta manera es podria eliminar la selectivitat; supressió del BUP/FP, creant un sol batxillerat. Reivindiquem que en els centres torni a haver setmanes culturals on es facin activitats com tallers, sortides, etc; el nombre d'estudiants en el consell escolar hauria de pujar de 3 a 4 persones més; els alumnes haurien de fer més treballs en grup; la recuperació dels exàmens no ha de ser una repetició de la matèria sinó un repàs de les dificultats de cada alumne.

Creiem que moltes de les deficiències dels centres es podrien arreglar si s'augmentessin els pressupostos a l'ensenyament públic i eliminessin al privat.

Tot el que acabem d'explicar es degut al mal funcionament del govern espanyol i del govern català. Només cal veure les lleis que aproven aquest dos governs: la primera la LOGSE (Llei d'Ordenació General del Sistema Educatiu) deixa de banda tot el que es volia aconseguir amb la reforma educativa, basant els seus objectius en una política neoliberal, amb aquesta llei no

s'ha resolt el problema de la unificació del BUP i la FP, per últim els professors no han rebut una preparació necessària per poder ensenyar els propòsits de la reforma educativa. La segona llei s'anomena popularment *Pertierra*, on podem veure perfectament que el sistema educatiu va lligat fortament al sistema capitalista. Aquesta llei permet als centres d'estudi públics obtenir ingressos derivats de la utilització de les seves instal·lacions, això tan sols és l'inici de la privatització dels equipaments anteriorment públics. S'afavoreix als centres privats des de diferents perspectives, els centres concertats es financen de manera pública, s'estableixen prioritats de selecció en els centres de FP, renunciant a obrir l'oferta.

Actualment la situació a l'ensenyament mitjà és bastant precària, però si es creen organitzacions fortes dins dels instituts i els estudiants surten al carrer el problema es pot solucionar.

Raúl Muñoz (CJC Cornellà) i Laura García (CJC les Corts) són estudiants de FP i BUP respectivament

ATUREM EL FEIXISME

La universitat avui

Mar Pallarès

Si pensem en les idees claus que ens han estat bombardejant amb els nous contractes *basura* en el món del treball, veiem que aquestes receptes tan *fantàstiques* han estat aplicades a la Universitat amb els nous plans d'estudi, amb què en aquest curs surt la primera remesa de llicenciats (en la majoria de facultats).

Així, trobem que en el món del treball la mobilitat del treballador/a és possible, pel qual les comunistes pensem que serveix per desorganitzar el moviment obrer; en les universitats, malgrat excepcions, ens trobem les facultats força allunyades, ja sigui en l'espai (cas Universitat Barcelona) com en el temps (cas de la Rovira i Virgili o de Lleida...), aquest element dificulta enormement la tasca de les organitzacions estudiantils que volen transformar la Universitat, pel que podem entendre la crisi que estem patint. Pel que fa als contractes parcials o la condemna a la inseguretat total, s'han tret de la mànega la Normativa de Permanència, en què en les carreres amb més dificultat (com les anomenades "de ciències") implica a l'estudiant a viure

en la inseguretat. Per evitar-ho, només cal estudiar i deixar-se de *punyetes* tals com organitzar-se per una Universitat més humana.

Respecte a la maximització de les hores extres que patim en el treball, amb l'anteriorment explicat en els estudis, representa dedicar-se com una professió a l'estudi, per tant impossibilita el compaginar treballs i estudis.

Finalment, respecte a la vida democràtica en el món del treball, ja sabem que es redueix a la pràctica nul·lita si pensem en un contracte en precari; pel que fa al món del Campus universitari, en principi un dels símbols de la democràcia, ràpidament ens adonem que realment encara hi ha classes i que els pàries-estudiants no decidim res, només servim per cobrir l'expedient; i el nostre (més bé el d'ells) ministeri d'Educació i la nostra (la d'ells) Conselleria han pensat que encara es malmeten hores pel que els assumptes dels i de les estudiants, PAS i professors/es els hauran de *solventar* professionals de la gestió, segons ells, són més eficients.

Però malgrat aquest desolador panorama, la Joventut Comunista pensa que també cal donar un cop al sistema dins la Universitat.

Així, atenen a les particularitats de cada universitat i facultat:

a.-Es fa necessària la lluita per la democratització de les institucions. Els haurem de refrescar la memòria i recordar que democràcia significa govern del poble, i que aristocràcia significa govern dels *millors*.

b.-Per nosaltres el saber i les investigacions científiques han de ser a l'abast de tothom i ha de beneficiar a tot el poble. Com no passa, nosaltres farem que sigui així; un inici és la creació de seminaris alternatius i la publicació de revistes.

c.-Finalment cal lluitar en el món de les idees i hem de saber intervenir en les aules i generar debat perquè, com nosaltres ben bé sabem, allò que és el pensament *oficial* poc té a veure amb objectivitat i veritat. Cal fer tronollar les ments anquilosades dels i de les estudiants, maquinatzats, embrutits, alienats... i com a mínim que coneguin que en el món es mou quelcom més que les fulles dels arbres quan fa vent, i és el poble que lluita per un món millor... pel socialisme.

Mar Pallarès és responsable de Universitat del CJC

Atenció! Avis als lectors i lectores

Hem reservat espai per a totes aquelles notícies, experiències locals que hagin tingut els membres dels diferents col·lectius per tal de que tots els militants les coneguin i puguin compartir experiències.

Després de la pluja... més pluja

Ignasi Duarte

Després de la pluja ve la calma, diuen, però després d'aquesta tempesta que va ser posar en marxa la contrareforma laboral el ruixat continua. Un ruixat encobert de sol, d'un sol fals, perquè en aquest país ja fa massa temps que no surt el sol. Després d'un any d'aplicació de la contrareforma laboral el govern continua insistint en el seu èxit en la creació de llocs de treball. No és més que una pantalla de fum per tranquil·litzar l'opinió, desinformada, d'una part del país i per fer creure a l'estranger que s'està arribant als mínims d'ocupació marcats per Europa. Els nous contractes han estat un bon regal per a tots els empresaris de l'estat espanyol que han pogut contractar, a preus irrisoris, gent jove a canvi de sacrificar d'altres treballadors/es de més edat i amb més sou. Aquest canvi no ha estat només generacional, ha estat un pas més cap a la vulnerabilitat del treballador/a, ja que per la situació del país, molta demanda laboral i poca oferta, s'ha tendit cap a la precarització laboral i la pèrdua de moltes de les garanties que tenia el treballador/a. Un pas més cap a la violació dels drets fonamentals de l'ésser humà.

Els mitjans de comunicació han jugat i encara juguen el seu paper: obviament aquesta problemàtica tant vigent, donant-la com a tema tancat, a nivell informatiu, per tant sense actualitat. Però, què és l'actualitat? Pels mitjans de comunicació és el dia a dia, no pas el conjunt dels dies. També és l'enunciat de la informació, no la seva problemàtica més profunda ni l'anàlisi d'aquesta. El fet d'entendre així l'actualitat fa que més que informar desinformin, fomentant que desaparegui el debat al carrer i el qüestionament de les coses per part de l'àmplia majoria de la població, tret del curt període en que l'actualitat és notícia fresca i recent.

Com a fruit de la vaga general del 27-G apareixen noves propostes per tal de fer front a la forta pluja de complicacions laborals

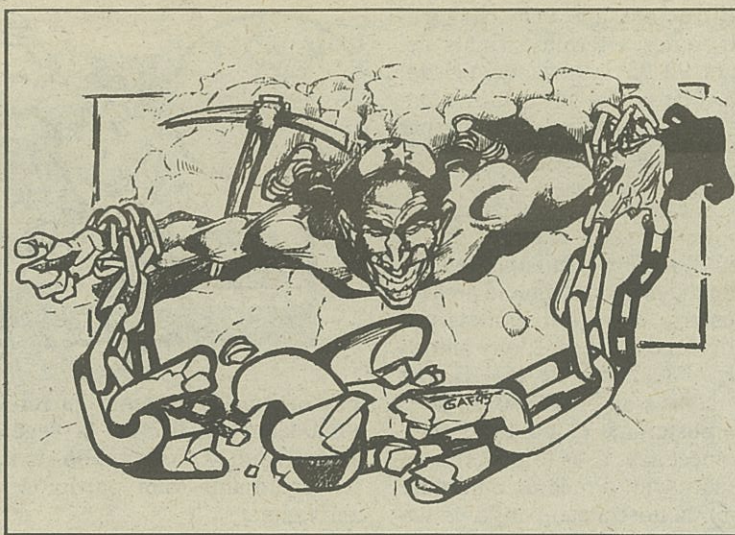
que ens cau al damunt. D'aquestes propostes neixen les plataformes, com a moviment social per tal d'unir totes les forces possibles en la lluita contra l'efecte de desmembració social que suposa l'atur, pel seu caràcter destructiu en el conjunt de la societat.

Les plataformes pel dret al treball, agrupades en la Coordinadora de Plataformes pel Dret al Treball, han estat duent a terme aquest curs una campanya contra l'atur i la precarietat laboral que ha consistit en sensibilitzar tant els joves com els sindicats d'aquesta problemàtica i mirar d'organitzar als joves que treballen amb els anomenats *contractes basura*. La valoració de la Coordinadora ha estat positiva, considerant que, si més no, a nivell de plataformes, com a entitats autònomes, s'ha arribat en alguns casos a la consecució d'aquestes fites inicials.

D'altres conclusions a les quals s'ha arribat després d'un llarg any de treball han estat les de ser conscients del que costa tirar endavant un tipus de moviment so-

Els nous contractes laborals han estat un bon regal per als empresaris que han contractat joves en precari, en detriment d'altres col·lectius

cial com aquest per la poca tradició participativa de la gent i perquè, des de la coordinadora de plataformes, no es té clar ni l'espai que ocupen dins del teixit social del país ni a qui es dirigeixen, com a principal grup al qual sensibilitzar. De cara al curs que ara s'inicia, la coordinadora, després de la reunió de juny del 95, va posar damunt la taula dues propostes, amb la intenció de dur-ne una a la pràctica: la primera és la de tirar endavant el projecte en favor de demostrar documentalment, mitjançant proves jurídiques, la inconstitucionalitat de la contrareforma laboral. L'altra és la de desprestigiar les Empreses de Treball Temporal (E.T.T.), sor-

gides de la iniciativa privada després que el tema de l'atenció a l'aturat/da i la sol·licitud de treball s'hagin deslliurat del monopoli estatal (INEM) per convertir-se en un negoci de lliure mercat. Aquesta proposta vol sensibilitzar la gent sobre el que són i el que fan aquestes empreses en relació amb el treballador/a. Suposen una separació entre elles mateixes i l'àmbit de treball al qual es dirigirà el contractat, fent que la relació entre aquest i l'empresa sigui una relació individual que farà que augmenti la seva precarietat laboral, i per tant que disminueixin les garanties laborals del treballador/a. Les E.T.T. col·laboren en la precarietat laboral a la qual està sotmesa la nova reforma i fan que el contractat/da estigui sotmès/a a dues empreses, l'E.T.T. i el seu àmbit real de treball.

Aquestes propostes s'emmarquen dins del treball conjunt de tota la Coordinadora. A part d'aquesta via de treball n'hi ha una altra: la que cada plataforma a nivell autònom, de cara a un col·lectiu més reduït com podria ser el del barri, decideix. Així doncs, hi haurà dues vies de treball disposades a fer una feina d'acció directa per tal d'arribar a la gent de forma contundent. L'objectiu primordial de la Coordinadora, per tal de créixer com a moviment social i poder fer front a l'atur i a la precarietat laboral, és que l'aturat/da trenqui amb la concepció de subjecte passiu i individual, tot sumant-se a un projecte col·lectiu per tal que es faci front a l'atur que com a problemàtica social s'ha de combatre col·lectivament.

Des de la Secretaria de Joves de CC OO veuen com en no haver-se plantejat en el seu dia una política de mobilització contra la vigent reforma laboral, ha dut als joves de cap a una precarització laboral, en la qual disminueixen les garanties laborals, però també les sindicals, ja que a les PIMES no arriben les negociacions dels convenis col·lectius que són els únics instruments per tal de poder millorar mínimament unes garanties malmeses per la contrareforma. En el conjunt de l'estat hi ha grups de treballadors que es troben sols i marginats de tota política de convenis. Per representar al jovent, la Secretaria vol promocionar delegats sindicals joves oferint l'anomenat *Carnet suau*,

que ofereix una quota d'afiliació més econòmica. La sindicalització dels treballadors és un pas més per aconseguir millores salarials de forma col·lectiva.

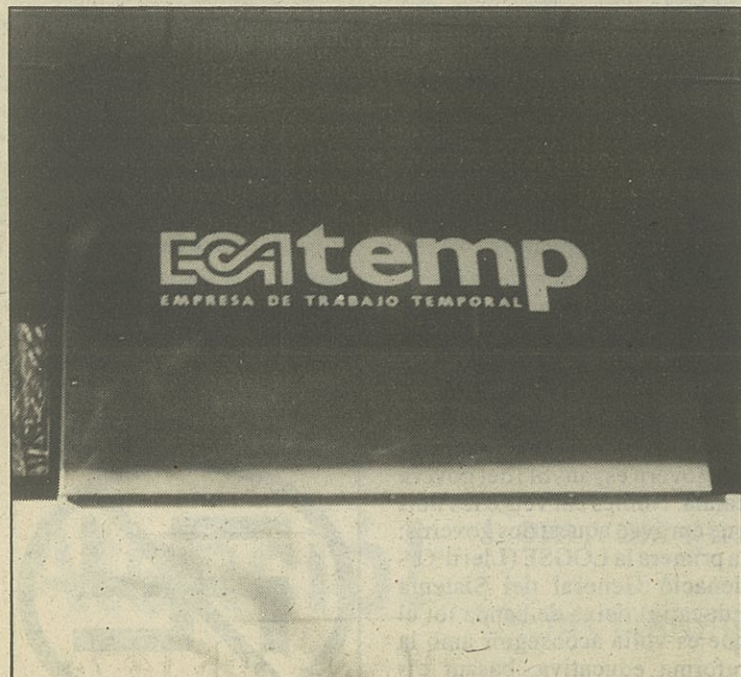
Un altre plantejament és debatre què ha de ser i què no ha de ser per tal de poder tenir un paper de combat més important. La Secretaria no vol ser un punt d'informació, ni un gabinet jurídic, ni una entitat de formació sindical, ni una entitat només preocupada per les macroestructures juvenils, quedant fora d'àmbits més reduïts i no arribant a tota la problemàtica juvenil. Tot i tenir una dinàmica més definida històricament, els sindicats —també la Secretaria— s'han de plantejar noves problemàtiques per no quedar-se desplaçats dels moviments socials, on poden difondre els seus plantejaments, ni de la realitat de la que formen part.

La Secretaria vol ser un agent organitzador de gent jove en el conjunt del sindicat, així com un integrador de la joventut en el sí de les estructures sindicals; un agent mobilitzador, innovador en idees dins el sindicat. I saber-s'ho fer per atraure els diferents grups de joves pertanyents a diferents estrats i dinàmiques socials.

Aquest replantejament s'entén des de la vanguarda, no des de posicions defensives on s'han d'aguantar els xàfeces que venen des de dalt. I com s'aconsegueix posar-se per davant del govern, de la patronal, dels sindicats mateixos? Doncs amb propostes alternatives de treball social, ja sigui voluntariat, o d'altres tasques per tal que els aturats no cobrin el subsidi i punt, sinó que siguin participants d'un treball social.

Tant des dels moviments socials com des dels sindicats hi ha propostes perquè la societat pugui reconduir-se, el problema recau en la participació dels afectats per l'atur i la precarietat laboral, perquè la solució dels conflictes està en mans del col·lectiu. Us imagineu una mobilització de més de tres milions de ciutadans pels carrers del país? Aquest és aproximadament el nombre d'aturats, en xifres oficials, que hi ha a l'estat espanyol.

Ignasi Duarte és membre dels CJC de Gràcia. Informacions proporcionades per Ruth Garrido, de la Coordinadora de Plataformes pel Dret al Treball, i Fidel Lora, dels CJC de Nou Barris i de la Secretaria de Joves de CC OO.

Anunci de una empresa privada de contractació, a Barcelona

MÚSICA

- 23 d'octubre:
Red Hot Chili Peppers
(Palau d'Esports)
- 26 d'octubre:
Kreator
(Garatge Club)
- 27 d'octubre:
Massive Attack
(Zeleste)
- 31 d'octubre:
Foo Fighters
(Zeleste)
- 3 de novembre:
Tricky
(Apolo)
- 4 de novembre:
Subconscius, Mephisto, Caustic, Antrophobia
- 8 de novembre:
Paradise Lost
(Zeleste)
- 11 de novembre:
Gino Vannelli
(Zeleste)
- 11 de novembre:
Radio Head
(Zeleste II)

TEATRE i DANSA

- Fins el 12 de novembre:
Els bandits, companyia Teatre Lliure
(Mercat de les Flors, sala Mª Aurèlia Capmany).
- Fins el 29 d'octubre:
A l'est de qualsevol lloc, Zitzània Teatre
(Mercat de les Flors, sala Ovidi Montllor).
- Del 19 al 22 d'octubre:
Cinema trencat o el viatjant d'imatges, Companyia La Ventura
(Sala l'Espai).
- Del 25 al 29 d'octubre:
Pluscuamperfecto
(Sala Beckett).

Portal de l'Àngel, 42
2n. 08002 Barcelona.
Telèfons 318.45.50 i
318.42.82. Fax
318.48.35